

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ

“Ο λαός ο καθήμενος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα” (Ματθ. δ΄, 16)

Μέ τή σημερινή Κυριακή -Μετά τά Φῶτα- κλείνει ὁ ἐορταστικός κύκλος τοῦ Ἁγίου Δωδεκαημέρου. Ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής ἦταν ὁ λύχνος πού μᾶς παρέπεμπε στό φῶς, τόν Χριστό. Ὅταν ἦλθε τό φῶς, τό λυχνάρι ἀποσύρθηκε.

Ὁ Χριστός μετά τή φυλάκιση τοῦ Ἰωάννου ἔφυγε ἀπό τήν Ἰουδαία καί πῆγε στή Γαλιλαία. Ὁ Κύριος διάλεξε τήν Καπερναούμ καί ὄχι στή Ναζαρέτ, πού δέν Τόν ἔβλεπαν ὡς ἐντοπίτη μέ καλό μάτι. Ὁ ἴδιος εἶχε πεῖ: “Οὐκ ἔστι προφήτης ἄτιμος, εἰ μή ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ καί ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ” (Ματθ. ιγ΄, 57).

Ὁ Προφήτης Ἡσαΐας δέν μιλάει μόνο γιά τή Γαλιλαία τῶν Ἑθνῶν, ἀλλά γιά ὁλόκληρο τόν προχριστιανικό κόσμο. Ὅλη ἡ ἀνθρωπότητα βρισκόταν σέ πνευματικό σκοτάδι, πού εἶναι ἡ εἰκόνα τῆς ἁμαρτίας καί τοῦ θανάτου. Εἶναι ἡ ἀκοινωνησία, ἡ ἀπομόνωση τοῦ ἀνθρώπου, τό νά μή βλέπει ὁ ἕνας τόν ἄλλο.

Συνήθως δέν βλέπομαστε, ὅταν βρισκόμαστε στό σκοτάδι. Γι’ αὐτό καί ἡ ἁμαρτία εἰκονίζεται μέ τό σκοτάδι καί τή σκιά θανάτου. Ὁ κόσμος εἶναι ὁ “καθήμενος ἐν σκότει καί τῇ σκιᾷ θανάτου”. Σχολιάζει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: “Δέν περπατοῦσαν στό σκοτάδι, ἀλλά κάθονταν στό σκοτάδι. Πρᾶγμα πού σημαίνει ὅτι ἦταν σημάδι, πῶς δέν ἤλπιζαν νά ἀπαλλαγοῦν ἀπό αὐτό. Οὔτε ἤξεραν τί νά κάνουν, οὔτε καί μπορούσαν, γι’ αὐτό καί κάθονταν στό σκοτάδι.

Τό “μέγα φῶς” εἶναι ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ στόν κόσμο. Τό Φῶς εἶναι τό σημάδι τοῦ Θεοῦ τόσο στήν Παλαιά, ὅσο καί στήν Καινή Διαθήκη. Στά χρόνια τῆς Παλαιάς Διαθήκης ὁ Θεός ἀποκαλύπτεται στό φῶς, στήν καιομένη φωτιά, σέ βροντές καί ἀστραπές, σέ φωτεινή νεφέλη, πού προστατεύει τούς Ἰσραηλίτες, ὅταν γυρίζουν ἀπό τήν Αἴγυπτο στή γῆ Χαναάν. Στήν Καινή Διαθήκη ἡ Γέννηση τοῦ Κυρίου, ἡ Μεταμόρφωση, ἡ Ἀνάσταση, ἡ Πεντηκοστή πλημμυρίζουν στό φῶς τῆς Θεότητος.

Οἱ Ἅγιοι ζοῦν στή θεανθρώπινη ζωή τοῦ Κυρίου καί εἶναι πλημμυρισμένοι μέ τό ἅκτιστο φῶς τοῦ Θεοῦ. Ὁ φωτοστέφανος καλύπτει τήν κεφαλή τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας, τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Βαπτιστοῦ, τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καί πάντων τῶν Ἁγίων. Εἶναι ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ μέ τό ἅκτιστο Φῶς. Ὁ Χριστός εἶναι “τό Φῶς τό ἀληθινόν, τό φωτίζον καί Ἀγιάζον πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τόν κόσμον”. Γι’ αὐτό καί προσευχόμαστε στήν Ἐκκλησία μας: “Σημειωθήτω ἐφ’ ἡμᾶς τό Φῶς τοῦ Προσώπου Σου, ἵνα ἐν αὐτῷ ὁψόμεθα Φῶς τό ἀπρόσιτον”

Ἡ βούληση (ἀγάπη) τοῦ Θεοῦ-Δημιουργοῦ εἶναι: “πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν”. Ἡ σωτήριος Ἀλήθεια εἶναι ὁ Χριστός, πού ἀγκαλιάζει ὅλους μας καί προσφέρει τήν ἀγάπη Του. Στή περίπτωση πού ἐμεῖς ἐξακολουθοῦμε μέ τήν ἁμαρτία μας καί Τόν ἀποστρεφόμεστε, Τόν μισοῦμε, Τόν ἐχθρευόμαστε καί Τόν σταυρώνουμε, ἐνῶ Ἐκεῖνος μᾶς ὑπεραγαπᾷ.

Τό μῖσος μας εἶναι καταστροφή, ἀλλά ὅταν γεφυρώνεται μέ τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι ἀρκετό γιά νά ἐκμηδενίσει τόν ἄνθρωπο. “Ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ συνέχει ἡμᾶς” (Β΄ Κορ. ε΄, 14) καί δέν μᾶς ἀφήνει νά καταστραφοῦμε, γιατί ἐπιζητεῖ τήν σωτηρία μας. Ὁ Χριστός μᾶς

σώζει καί μᾶς βεβαιώνει ὅτι μποροῦμε, ἂν τό θελήσουμε, νά δεχθοῦμε τήν ἀγάπη Του καί νά Τόν ἀγαπήσουμε στό πρόσωπο τῶν ἄλλων ἀνθρώπων.

Γι' αὐτό καί ἡ ἐπίγεια πορεία μας εἶναι ἓνας ἀδιάκοπος ἀγῶνας. Ἀπό ἀνθρωπίνης πλευρᾶς εἶναι δύσκολος καί ἀκατόρθωτος. Ἡ ὁμολογία αὐτή ἐκ μέρους μας φανερώνει τή δωρεά τῆς μετανοίας ἐκ μέρους τοῦ Χριστοῦ. Σ' αὐτό τόν ἀγῶνα μᾶς καλεῖ ὁ Κύριος, ὅταν ἀρχίζοντας τό κήρυγμα Του, λέγει: “μετανοεῖτε· ἤγγικε γάρ ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν”.

Ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν εἶναι ὁ Χριστός, ἡ Ἐκκλησία μας. Ἔχει προέλευση καί τέρμα τόν οὐρανό. Γι' αὐτό καί ἡ Ἐκκλησία πάντα μᾶς ἐνθαρρύνει καί μᾶς προβάλλει τό παράδειγμα τοῦ μετανοήσαντος ληστοῦ: “Μνήσθητί μου, Κύριε ἐν τῇ Βασιλείᾳ Σου”.

Ἀγαπητοί ἀδελφοί καί παιδιά μου. Εὐχομαι καί προσεύχομαι τό Φῶς τοῦ Χριστοῦ νά μᾶς φωτίζει καί νά διαλύει τό σκοτάδι τῆς Ἀμαρτίας, ὥστε μαζί μέ τόν ψαλμωδό νά λέμε “Φῶς Χριστοῦ φαίνει πᾶσι” καί νά Τόν παρακαλοῦμε προσευχόμενοι: “Σημειωθήτω ἐφ' ἡμᾶς τό φῶς τοῦ προσώπου Σου,
ἵνα ἐν αὐτῷ ὁψόμεθα φῶς τό ἀπρόσιτον. Καί κατεύθυνον τά διαβήματα ἡμῶν πρὸς ἐργασίαν τῶν ἐντολῶν Σου”.

Ἀμήν.

Κλήμης
Ἐλέω Θεοῦ Ἐπίσκοπος καί Μητροπολίτης
τῆς Ἱερᾶς καί Θεοσώστου Μητροπόλεως Περιστερίου